

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **M. A.**, nar., státní příslušnost Republika Kosovo, t. č. bytem, zast. Mgr. Michalou Cilli, zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2012, č. j. MV-16223-7/OAM-2012,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6.8.2012, č. j. MV-16223-7/OAM-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.8.2012 doručenou Městskému soudu v Praze dne 23.8.2012 a usnesením ze dne 7.9.2012, č. j. 1 A 48/2012-51 postoupenou Krajskému Brně se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2012, č. j. MV-16223-7/OAM-2012, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 3.1.2012, č. j. CPR-10613/ČJ-2011-004025-SV, a zbývající části výroku zůstaly beze změny.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3.1.2012, č. j. CPR-10613/ČJ-2011-004025-SV bylo cizince (žalobkyni) podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců stanovena na tři roky a tato byla stanovena jako shodná s dobou vykonatelnosti. Pro případ, že nebude postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, bylo stanoveno podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na ust. § 119 odst. 6 téhož zákona doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie nebo od okamžiku, kdy cizinka pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude vykonatelné. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizinku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala cizinka (žalobkyně) dne 10.1.2012 odvolání. Dne 6.8.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. MV-16223-7/OAM-2012, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku změněno tak, že podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců se cizince ukládá správní vyhoštění a stanovuje se doba 2 let, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Zbývající části výroku zůstaly beze změny.

Žalobkyně namítá, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života, neboť její manžel má v České republice povolen trvalý pobyt, je zapsán v rodném listu jejího syna L. A. jako otec, rodina realizuje svůj společný život na území České republiky a v zemi původu žalobkyně ani v zemi původu jejího manžela nelze rodinný život realizovat. Správní orgán však existenci rodinného a soukromého života žalobkyně nezkoumal v souladu s ust. § 2 a 3 správního řádu.

Žalobkyně poukazuje na ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na rodinný a soukromý život, přičemž má za to, že charakter jejího provinění nelze považovat za tak intenzivní, aby mohl ospravedlnit správní vyhoštění. Porušení povinností cizince je podle názoru žalobkyně vždy třeba poměřovat proporcionálně s následky a újmou, která by uložením sankcí cizinci byla způsobena.

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že soukromý a rodinný život žalobkyně lze realizovat mimo území České republiky. Pokud by žalobkyně byla nucena pobývat sama bez rodiny v zemi původu, zatímco by její manžel spolu se synem žili v České republice, tato situace by představovala nucený zásah do jejího rodinného a soukromého života, o kterém by nemohli svobodně rozhodnout a tuto situaci nelze porovnávat s několikaměsíčním dobrovolným odloučením z ekonomických důvodů. Pro případ, že by manžel žalobkyně byl nucen se vzdát svého pobytového oprávnění a vrátit se do země původu, žalobkyně namítá, že celá rodina má na území České republiky ekonomické i sociální zázemí, mluví plyně česky a jsou plně integrováni. Skutečnost, že oba manželé část života po sňatku pobývali v Kosovu a v Srbsku, není možné pokládat z jejich strany za zcela dobrovolné rozhodnutí (manžel byl nucen pobývat v Srbsku z rodinných důvodů). Žalobkyně má za to, že nelze od jejího manžela požadovat, aby se vzdal nejvyššího pobytového oprávnění a vrátil se do země původu, kde by

stejně nemohl vést rodinný život se svou manželkou, protože Srbsko neuznává doklady Kosova. Žalobkyně považuje rovněž za nepřiměřené nutit jejího manžela žít v Kosovu, kde nikdy dlouhodobě nepobýval, a to s ohledem na historii oblasti a čistky vůči srbským rodinám, ke kterým docházelo ke konci minulého století. Žalobkyně namítá, že v obou případech by šlo o nepřiměřený zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život rovněž s ohledem na to, že je sankcionována za nelegální pobyt na území České republiky v délce pouhých 4 hodin a soukromý a rodinný život žalobkyně nemůže být realizován v Kosovu ani v Srbsku. V Kosovu soukromý a rodinný život nelze realizovat z důvodu, že biologický otec syna žalobkyně je etnický Srb, kvůli čemu byli její syn i žalobkyně opakovaně ponižováni a napadáni. Žalobkyně namítá, že ani soukromý život v Srbsku není možný, jelikož rodina manžela jsou ortodoxní muslimové, kteří by ji nepřijali a zejména by nepřijali jejího syna. Z uvedených důvodů žalobkyně namítá, že jediným místem, kde může žalobkyně realizovat svůj rodinný život, je Česká republika, kde má manžel povolen trvalý pobyt.

Žalobkyně s poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy namítá, že jejím jediným proviněním bylo porušení zákona o pobytu cizinců, což nelze považovat za takové provinění, aby mohlo ospravedlnit postup České republiky při faktickém výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně poukazuje na to, že ani v jednom z případů, kdy porušila právní řád ČR, nešlo o porušení bezdůvodné, v němž by žalobkyně dlouhodobě pokračovala. Žalobkyně namítá, že porušila zákony ČR pouze v případech, kdy utíkala z Kosova, aby uchránila sebe a svého syna před etnickým pronásledováním. Jako nepřezkoumatelné žalobkyně spatřuje část odůvodnění rozhodnutí, v němž žalovaný uvádí, že „vzal v úvahu složitost situace na území Kosova“. Podle žalobkyně není zřejmé, jakou situaci měl žalovaný na mysli a s čím konkrétně se vypořádal, toto konstatování žalovaného podle názoru žalobkyně není vůbec konfrontováno se skutkovým stavem a vyjádřením žalobkyně. Vzhledem k uvedeným skutečnostem má žalobkyně za to, že nepředstavuje pro veřejný pořádek či jiný zájem ČR prakticky žádné nebezpečí a zásah by tak nebyl přiměřený zájmu, jehož mělo být dosaženo. Vzhledem k nenaplnění požadavku nezbytnosti zásahu do výkonu rodinného života tak podle žalobkyně nelze případný zásah kvalifikovat jako oprávněný a povolený podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

Žalobkyně shrnuje, že vzhledem k dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění se jedná o zásah nepřiměřený provinění žalobkyně a tím také nikoliv nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Podle názoru žalobkyně je zřejmé, že by tímto jednáním stát nedostal svému závazku vyplývajícimu z mezinárodní smlouvy, a proto podle ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců by toto vycestování nebylo možné. Žalobkyně namítá, že ke správnímu vyhoštění nebyly dány podmínky ani z důvodu, že podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí nelze vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Pokud se jedná o stanovení výše doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, žalobkyně namítá, že z odůvodnění rozhodnutí není vůbec zřejmé, podle čeho správní orgán dospěl k rozhodnutí, že doba dvou let se jeví jako přiměřená. Žalobkyně namítá, že i výši doby stanovenou na 2 roky považuje s ohledem na její rodinné poměry a intenzitu porušení zákona za nepřiměřeně vysokou.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na skutečnost, že správní vyhoštění je trestem za správní delikt sui generis, žalobkyně navrhuje, aby soud pro případ, že neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, v souladu s ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil od uložení trestu správního vyhoštění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31.10.2012 popírá oprávněnost žaloby, neboť má za to, že rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvádí, že své závěry náležitě odůvodnil a odkazuje na ně i k podané žalobě. Žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem a na základě řádně zjištěného stavu věci, když v uvedeném jednání žalobkyně spatřoval naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvádí, že správní orgán taktéž řádně posoudil přiměřenost zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když na základě zjištěného stavu věci oprávněně dospěl k závěru o neexistenci natolik dlouhodobého a intenzivního vztahu a takového stupně integrace členů rodiny do společnosti v České republice, aby bylo možno důsledek rozhodnutí posoudit jako nepřiměřený. Žalovaný uvádí, že v souladu s ust. § 120a si správní orgán vyžádal závazné stanovisko, které bylo na základě odvolání nadřízeným orgánem potvrzeno a opětovně bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně je možné. Otázka přiměřenosti zásahu do namítaného rodinného a soukromého života žalobkyně tak byla opakovaně na základě konkrétních okolností případu žalobkyně posuzována.

Žalovaný konstatuje, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Žalovaný uvádí, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalobkyni nebyl uložen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, taktéž její rodinný život není omezen pouze na území ČR, jak žalovaný důvodně konstatoval.

Pokud se jedná o námitku ohledně doby zákazu vstup na území, žalovaný má za to, že při stanovení doby zákazu vstupu bylo postupováno v souladu se zákonem. Žalovaný uvádí, že k podanému odvolání zohlednil konkrétní okolnosti případu žalobkyně, když poukázal zejména na složitost situace na území Kosova, dobrovolné opuštění území na základě předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění a v neposlední řadě i složitost právní úpravy týkající se plynutí doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se vypořádal s odvolacími námitkami, žalovaný se vyjádřil též k namítanému zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný má za to, že námitka porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky není důvodná.

K návrhu žalobkyně na upuštění od uložení správního vyhoštění žalovaný uvádí, že uvedené ustanovení zákona na věc nedopadá, jelikož předmětem správního řízení nebylo uložení trestu za správní delikt.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud žalobkyně namítá, že správní vyhoštění bylo žalobkyni uloženo v rozporu s ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud konstatuje, že tutéž námitku žalobkyně uplatnila již v odvolacím řízení. Podstata této námitky spočívala jednak v tom, že rodinný život žalobkyně nelze realizovat v zemi původu jí (v Kosovu) ani jejího manžela (v Srbsku), jednak v tom, že v případě faktického výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění by se jednalo o zásah zcela nepřiměřený jejímu provinění a tedy o zásah nikoli nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Soud má za to, že jelikož se tato námitka týkala důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, jednalo se o námitku svým charakterem směřující proti obsahu závazného stanoviska, které je ve v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců oprávněno vydávat Ministerstvo vnitra.

Ze správního spisu soud dovodil, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, když si na základě podaného odvolání vyžádal potvrzení závazného stanoviska nebo jeho změnu, soud je však toho názoru, že závazné stanovisko ze dne 20.6.2012 vydané ministrem vnitra, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení migrace ze dne 19.10.2011, že vycestování žalobkyně je možné, je po obsahové stránce nepřezkoumatelné.

Z hlediska procesního je závazné stanovisko podle ust. § 149 správního řádu úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté téhož zákona. Při vydávání závazného stanoviska je proto třeba postupovat v souladu s ust. § 154 správního řádu, podle kterého, jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, se postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k charakteru závazného stanoviska (např. rozsudek ze dne 22.10.2009, č. j. 9 As 21/2009-150), „*je s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.*“ Těmto požadavkům na obsah závazného stanoviska však závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 20.6.2012 nedostálo. Správní orgán vydávající závazné stanovisko se v závazném stanovisku vyjádřil pouze k otázce samotné možnosti vycestování do země původu a nikterak se nezabýval námitkou žalobkyně, že správní vyhoštění je v jejím případě nepřiměřeným zásahem do práva na rodinný život (především proto, že byla sankcionována za nelegální pobyt v délce pouhých 4 hodin) a že se nejedná o nezbytný zásah

ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, a to přestože se jednalo o jednu ze stěžejních odvolacích námitek. Ze závazného stanoviska tak není zřejmé, jak a zda se správní orgán s touto námitkou žalobkyně vypořádal. Soud proto na základě shora citovaného dospěl k závěru, že závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 20.6.2012 vydané v této věci je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tato skutečnost brání posouzení této námítky soudem. Protože obsah závazného stanoviska je v podle ust. § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž navazující rozhodnutí žalovaného.

Soud dále konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné rovněž proto, že neobsahuje téměř žádné odůvodnění. Pokud se jedná o posouzení odvolacích námitek, žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že existence důvodů podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců byla posouzena orgánem vydávajícím závazné stanovisko a že správní orgán se od jeho závěrů nemůže odchýlit. Je však třeba poukázat na to, že žalobkyně v odvolání brojila nejen proti obsahu závazného stanoviska (kdy namítala rozpor s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců), ale namítala rovněž rozpor s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (že rozhodnutí o správním vyhoštění pro ni znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života). S touto druhou námitkou se žalovaný vůbec nevypořádal, a to přesto, že mezi posouzením nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a mezi posouzením překážek pro vycestování podle ust. § 179 zákona je třeba rozlišovat. Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž *„funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“* (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2009, č.j. 9 As 71/2008 - 109). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 – 70 vyplývá, že je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi. Nevypořádali se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu žalovaného nelze zhojit ani vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, o které se žalovaný v daném případě pokoušel. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, www.nssoud.cz). Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož z něj nevyplývá, z jakého důvodu žalovaný považoval odvolací námitku nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k žalobkyní namítaným skutečnostem týkající se jejího rodinného života za mylnou, lichou nebo vyvrácenou. Tato skutečnost potom brání přezkoumání této otázky soudem.

Pokud se jedná o námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné co se týče doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, soud konstatuje, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 správnímu orgánu zakládá co se týče doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, prostor pro správní uvážení. V této souvislosti soud uvádí, že závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním

soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Asz 12/2003 – 38; dostupný na www.nssoud.cz). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek NSS ze dne 30.11.2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 – 73, ve věci Občané brněnské aglomerace proti dálničním průtahům svým městům, dále též rozsudek ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79). Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2011, č. j. 5 As 39/2011 – 55, „*doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku.*“

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území, byla stanovena s ohledem na závažnost provinění a k délce protiprávního jednání na 3 roky, přičemž závažnost provinění správní orgán spatřoval v tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky v době, kdy měla vydané platné rozhodnutí o zákazu vstupu a dále v tom, že pobývala na území bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Odvolací správní orgán tuto dobu zákazu vstupu na území změnil na dva roky, přičemž tuto změnu odůvodnil tak, že vzal v úvahu složitost situace na území Kosova, skutečnost, že žalobkyně na základě předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení azylového řízení území České republiky dobrovolně opustila, a složitost právní úpravy týkající se plynutí doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území.

Soud dospěl k závěru, že pokud správní orgány stanovily dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území na 3 roky (v případě správního orgánu prvního stupně), resp. 2 roky (v případě žalovaného), tyto správní úvahy sice nevybočily z mezí stanovených zákonem (za jednání žalobkyně bylo možné jí stanovit dobu zákazu vstupu na území podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 až na 5 let, podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 až na 3 roky), rozhodnutí správních orgánů však v této části nebyla řádně odůvodněna s ohledem na skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Pokud správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že při stanovení doby zákazu vstupu přihlédl k závažnosti provinění, tuto závažnost spatřuje pouze v tom, že svým jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pro správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2. Tyto skutečnosti jsou však rozhodné pouze pro to, zda vůbec existují důvody pro uložení správního vyhoštění, nikoli pro stanovení konkrétní doby zákazu vstupu na území v rámci zákonného rozmezí, jinými slovy tato skutečnost nehovoří nic o závažnosti jednání, kterého se žalobkyně dopustila. Stejně tak neobstojí argumentace správního orgánu délkou protiprávního jednání. Ze správního spisu, a to i ze samotného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalobkyně se protiprávního jednání dopouštěla pouze po dobu 4 hodin, přičemž po uplynutí

této doby se sama dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z rozhodnutí správního orgánu tedy soudu není zřejmé, z jakých důvodů správní orgán prvního stupně přistoupil ke stanovení doby zákazu vstupu v horní polovině zákonného rozpětí. Jako řádně odůvodněné soud nespatřuje ani rozhodnutí žalovaného, který dobu zákazu vstupu žalobkyně na území změnil ze tří let na dva roky, avšak ani z jeho rozhodnutí není zřejmá logická a přezkoumatelná úvaha, která jej vedla právě k této poměrně dlouhé době zákazu vstupu na území. Pokud totiž žalovaný uvádí, že při stanovení doby zákazu vstupu na území zohlednil složitost situace na území Kosova (přičemž nerozvádí, co je touto složitostí myšleno), skutečnost, že žalobkyně na základě předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení azylového řízení území České republiky dobrovolně opustila, a složitost právní úpravy, což jsou argumenty svědčící ve prospěch žalobkyně, a pokud současně z rozhodnutí nevyplývá žádná skutečnost směřující v její neprospěch, není z rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán přistoupil ke stanovení doby zákazu vstupu v délce 2 let, tedy nikoli na spodní hranici zákonného rozpětí. Z uvedených důvodů má soud za to, že rozhodnutí žalovaného je co se týče stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatcích důvodů rozhodnutí..

Ze všech výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), přičemž v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, nicméně ze soudního spisu nevyplývá, že by jí nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. února 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová